

Zondagmorgen, 16/09-83

De wonderbaarlijke genezing.

Wij hebben een langharig takkeltje, zij is al 15 jaar oud wijzelf hebben geen kinderen dus wordt Peggy, zo heet zij, behandeld als een kind vooral door mijn vrouw, Peggy gaat ook overal mee naar toe, zo ook Zaterdag toen wij naar een lieve vriendin op bezoek gingen, waar het altijd heel laat word omdat wij elkaar zo zelden zien, want zij woont bijna 100 kilometer bij ons vandaan.

Peggy werd natuurlijk weer verschrikkelijk verwend met allerlei hapjes, worst, koekjes en noem maar op. Toen wij in de nacht thuis kwamen had Peggy nog niets, maar de andere morgen toen ik opstond zat mijn vrouw aan tafel te huilen en zei snikkend: "Peggy gaat dood zij kan niet meer lopen, doe er wat aan bel de dokter of ga naar hem toe!" Ik zei: "Als ik mijn thee op heb zal ik wel even kijken." "Ja, ja wacht maar tot ze dood is, je houdt niet van haar en van mij ook niet, anders zou je ons dat niet aandoen, wacht maar als jij eens ziek wordt dan laat ik je ook zo liggen, bruut dat je er bent, ach kijk nou toch eens dat arme dier." Ik had mijn thee op gedronken en nam Peggy uit haar mandje en zette haar op de grond en ja zij viel om maar probeerde toch nog naar mij toe te schuifelen, maar het ging en met zielige ogen keek zij mij aan.

Ik tilde haar op en betaste haar pootjes en kon nog net mijn lachen inhouden, want ik zag dat haar voorpootje door de lange haren vastzat aan de gesp van haar halsbandje, ik maakte het los en zei luid: "Peggy sta op en wandel."

Mijn vrouw viel uit, moet je nu ook nog spotten BARBAAR, maar toen zag zij Peggy vrolijk kwispelend op zich afkomen, zij slaakte een kreet en vloog mij om de hals en hilde met lange uithalen haar zenuwen weg.

Een wonder, een wonder stamelde zij.

En dat was het dan ook.

H. Verburg
Parnassialaan 103
3222VT Hellevoetsluis
01883/18774